

suppositum scopum conducunt, agere pos-
 fit, atque assequi: atque hec quidem si pro-
 positum honestum sit, est laudabilis: si pra-
 uum, viciosa est. Unde etiam prudentes
 callidos, & versutos esse dicimus. Pruden-
 tia verò hæc facultas non est: non sine tam-
 en facultate hac existit: sed habitus ocu-
 lo huic animæ non absque virtute acqui-
 ritur, sicut diximus, & perspicuum est. Ra-
 tiocinationes enim agenda rum rerum
 principia habet, quandoquidem eius-
 modi est finis. & quod optimum est: quod-
 cunque illud fuerit. Sit enim verbi causa,
 quod incidere: id nisi bono viro non appa-
 reat: propterea quod distorquet prauitas,
 facitq. vt circa actiua principia fallamur.
 Quare non posse quempiam prudentem
 esse nisi bonus sit manifestum est. Sed
 considerandum rursus etiam de virtute
 est: nam simili modo quoque virtus sese
 habet, sicut prudentia cum calliditate nõ
 idem quidem, sed simile tamen quid est:
 ita virtus naturalis cum ea, quæ propriè
 virtus dicitur. Omnibus enim singuli ex
 moribus esse quodam modo natura vide-
 tur. nam & iusti & temperantes & fortes
 sumus, & cætera statim ab ipso ortu habem-
 us. Sed aliud tamen est quod querimus,
 vt propriè bonum sit, & talia alio modo
 adsint. Etenim pueris & bestiis naturales
 insunt habitus: sed sine intellectu, & men-
 te esse noxi apparent. Cæterum tantum
 inspicere videntur: quod quemadmodum
 in corpore valido quod sine visu moue-
 tur, contingit, vt vehementer erret, pro-
 pterea quod visu caret: ita quoque hic e-
 uenit si intellectum acceperit, in agendo
 differt: atque habitus licet similis sit, pro-
 priè tamen virtus tunc erit. Quare quem-
 admodum in opinatiua parte duæ species
 sunt calliditas, & prudentia: ita in morali
 duæ quoque sunt: quarum altera virtus na-
 turalis, altera propriè virtus est: atque ha-
 rum ea quæ propriè virtus est, nõ sine pru-
 dentia existit. Vnde etiam omnes virtu-
 tes prudentias esse inquirunt: & Socrates
 partim rectè quærebatur, partim errabat,
 quod enim prudentias esse omnes virtute-
 rum opinabatur, errabat: rectè dicebat,
 quod nõ sine prudentia esse eas asserbat.
 Signũ autè illud est, quod nunc omnes cũ
 definiunt virtutè, vbi habitũ eam esse di-
 xerunt, & ad quæ est, adiungunt secundum
 rectã rationè. recta autè ratio est, quæ se-
 cundũ prudentiã existit. Videtur igitur va-
 riciuari quodammodo omnes talè esse ha-
 bitum virtutem, qui secundũ prudentiam
 existit. Paululum tamè transcendendum est.

Α τὸν ἴσαστε δέντα σκοπὸν συντίνοντα, διὼ α-
 δαι ταῦτα ἀσφίπειν καὶ τὴν χάριν αὐτῶν.
 ἀλλ' οὐδ' οὐ σκοπὸς ἢ κελός, ἐπαγωγὴ ὄντων·
 ἀλλ' ἀφ' αὐτῶν, πανουργία· διὸ καὶ τὸν φρονί-
 μοις, δευνοῖς, καὶ οὐ πανούργου φαίμεν εἶναι.
 ἔστι δὲ ἡ φρόνησις οὐχ ἡ διάνοια, ἀλλ' ἡ ἀρετὴ
 τῆς διάνοιας ταύτης. ἡ δ' ἕξις τῶ ὁμοιωσι
 τούτου γίνεταί τῆς ψυχῆς, ἡ ἀρετὴ ἀρετῆς, ὡς
 εἰρηπαί τε, καὶ ἐστὶ δῆλον· οἱ γὰρ συκοφαντοῦ
 τῶν ἀρεσκῶν ἀρχὴν ἔχοντες εἰσιν· ἐπειδὴ
 τοῖόνδε τὸ τέλος, καὶ τὸ ἀίσιον, ὅπ' ἀπὸ πο-
 τε ἂν· ἔστι γὰρ λόγου χάριν τὸ τυχόν· πῦτο
 εἴ μὴ τὸ ἀγαθόν, οὐ φαίνεται διασφίπειν
 γὰρ ἡ μοχθηρία, καὶ διαφείδειται ποιεῖ πει-
 ρὰ τὰς ἀρεσκῆς ἀρχαίς. ὡς φαίμεν, ὅτι
 ἀδιώκων φρόνημον εἶναι, μὴ ὄντα ἀγαθόν.
 Σκεπτόμεν δὲ πάλιν καὶ περὶ ἀρετῆς· καὶ γὰρ ἡ
 ἀρετὴ παρεπλησιασὶς ἐχθρῶς ἢ φρόνησις περὶ
 τῶν διανοητικῶν τοῦ τοῦ ἄλλου, ὁμοίον δὲ οὐ-
 τω καὶ ἡ φυσικὴ ἀρετὴ περὶ τῶν κυρίων πα-
 σῶν γὰρ δικαίᾳ ἔκαστος τῶν ἡδῶν ἰσάρεται φύ-
 σει πως· καὶ γὰρ δίκαιοι, καὶ σωφρονικοί, καὶ ἀν-
 δρείοι, καὶ τὰλλα ἔχοντες ὁμοίως ἐν γυμνασίᾳ·
 ἀλλ' ὁμοίως ζῆτιώμεν ἕτερον πρὸς τὸ κυρίως ἀγα-
 θόν εἶναι· καὶ τὸ τοιαῦτα ἄλλον τρόπον ἰσάρε-
 χεῖν· καὶ γὰρ πασι καὶ θηρίοις αἱ φυσικαὶ
 ἰσάρεται εἰσιν ἕξεις· ἀλλ' αἴτιον νοδὲ βλαβεραῖ
 φάγονται οὐσα, πάλιν τοσοῦτον εὐαίον ὄρα-
 σθαι, ὅπ' ἂν ἄσπερον σῶματι ἰσάρεται αἴτιον ὄρα-
 σθαι, ὅπ' ἂν σῶματι ἰσάρεται αἴτιον ὄρα-
 σθαι, τὸ μὴ ἔχειν ὄρασην, οὕτω καὶ ἐν ταῦτα· ἐὰν δὲ
 λάβῃ νοῦν, ἐν τῷ ἀσφίπειν διαφέρει. ἡ δ'
 ἕξις ὁμοίως οὐσα, τὸ ἔχειν κυρίως ἀρετῆ-
 ὡς καὶ ἀσφίπειν ὅπ' τῷ διδασκαλῶν δὴ ὄντων εἰ-
 δι, διανοητικῆς, φρόνησις οὕτως ὅπ' τῷ ἡθικῶν,
 δὴ ὄντων τῷ ἄλλου, ἀρετῆς, φυσικῆς τὸ εἶναι, ἡ κυρία
 καὶ τούτων, ἡ κυρία οὐ γίνεταί αἴτιον φρονή-
 σιως. διὸ τὸν φασί, πάσι τὰς ἀρετὰς, φρονή-
 σεις εἶναι· καὶ Σακράτης, τῇ αὐτῶν ὄρασην ἐξήγει-
 τῇ εἶναι, ἡμάρτανεν. ὅπ' ἄλλο γὰρ φρονήσεις ὄραση
 εἶναι πάσι τὰς ἀρετὰς, ἡμάρτανεν· ὅπ' εἶναι
 αἴτιον φρονήσιως, καλῶς ἔλεγε. σημειῶν δὲ,
 καὶ γὰρ νῦν παύεται, ὅταν ὄρασην τῶν ἀρε-
 τῶν, περὶ τῆς ἀρετῆς τῶν ἕξιν, εἰ πάντες καὶ περὶ
 αὐτῶν, τῶν ὄρασην λόγον ὄραση εἶναι, ὅπ' ἔχει
 τῶν φρονήσιων. εὐαίσιον δὲ μαντικῶν τῶν πως
 ἀπαιτεῖται, ὅπ' ἡ τοιαύτη ἕξις, ἀρετῆ ὄραση ἢ καὶ
 τῶν φρονήσιων. δεῖ δὲ μικρὸν μεταβῆναι.
 οὐ γὰρ